

Guadalupe: Guds kärlek i allt

Guadalupe Ortiz de Landázuri föddes i Madrid den 12 december 1916 och dog i Pamplona, med ett rykte om helighet, den 16 juli 1975. Hon saligförklarades den 18 maj 2019 i Madrid.

2006-03-21

Guadalupe Ortiz de Landázuri föddes i Madrid, Spanien, den 12 december 1916. Hon var den fjärde och enda flickan i äktenskapet mellan Manuel Ortiz de Landázuri och Eulogia

Fernández Heredia. Hennes föräldrar uppfostrade henne i den kristna tron. När hon var liten, dog hennes bror Francisco, som var innan henne i syskonskaran. Vid 10 års ålder flyttade hon med sin familj till Tetouan, i Nordafrika på grund av sin fars arbete, som var militär. I hennes barndom fanns redan två utmärkande drag för hennes personlighet: sinnesstyrka och mod.

1932 återvände familjen till Madrid, där hon avslutade gymnasiet vid Miguel de Cervantesgymnasiet. År 1933 började hon läsa kemi vid Centraluniversitetet. Hon var en av fem kvinnor i en klass på 70 studenter. Senare påbörjade hon sin doktorsavhandling eftersom hon ville bedriva universitetsundervisning. Hennes kamrater på universitetet minns att hon tog sina studier på stort allvar, hade stor sympati och älskade oförutsedda händelser.

Under det spanska inbördeskriget (1936 – 1939) blev hennes far tillfångatagen och dömdes till döds genom skjutning. Guadalupe, då 20 år gammal, hade möjlighet att tillsammans med sin bror Eduardo och mor, säga adjö till honom några timmar innan hans död och ge honom sitt lugn i hans svåra stund. Hon förlät dem som hade tagit beslut om detta straff. År 1937 lyckades hon flytta med sin bror och mor till den andra delen av Spanien, där hans bror Manolo var placerad. De bodde i Valladolid till slutet av kriget.

De återvände till Madrid 1939. Guadalupe började undervisa i Jungfru Mariaskolan och Franska gymnasiet. En söndag 1944, då hon deltog i en mässas, kände hon sig "berörd" av Guds nåd. När hon återvände hem, mötte hon en vän och berättade för honom att hon ville prata med en präst. Han gav henne numret till Josemaría Escrivá. Den 25

januari mötte hon honom i vad som var det första kvinnocentret i Opus Dei, på Jorge Manriquegatan.

Guadalupe mindes detta möte som hennes upptäckt av Jesu Kristi uppmaning att älska honom framför allt genom professionellt arbete och vanligt liv: detta var budskapet som Gud ville påminna människor om genom Opus Dei.

Efter att ha övervägt frågan i sin bön och deltagit i några dagar av andlig reträtt bestämde hon sig, den 19 mars, för att svara ja till Herren.

Guadalupe var då 27 år. Från den stunden blev hennes kontakt med Gud mer ihärdig. Hon utförde sitt arbete med kärlek och tillbringade stunder av bön inför tabernaklet.

Opus Dei var i sina unga år och bland de uppgifter som behövde utföras var att ta hand om hushållsarbetet vid de studentboenden som öppnades i Madrid och i Bilbao.

Guadalupe ägnade sig några år åt dessa uppgifter. De var år av matbrist och ransoneringskort, och till dessa yttre svårigheter lades till att lära sig ett jobb som hon inte hade någon speciell skicklighet för. Hon behöll sin passion för kemi och när han kunde fortsatte hon att studera.

Under det akademiska året 1947-1948 var hon föreståndare för Zurbarán, ett studentboende för kvinnor. Hon hade lätt att umgås med och förstå studenterna, som svarade med förtroende på det tålamod och den tillgivenhet hon visade dem. Med sitt sinne för humor hjälpte hon dem i deras akademiska och personliga liv.

Den 5 mars 1950, på inbjudan av den helige Josemaría, åkte hon till Mexiko för att ta Opus Deis budskap till dessa länder. Hon var mycket entusiastisk över det arbete som

skulle göras i detta land, under skydd av vår Fru av Guadalupe. Hon avslutade sin doktorsexamen i kemi, som hon hade påbörjat i Spanien. Med dem som följde med henne startade hon ett studentboende för kvinnor. Hon uppmuntrade studenterna att ta sina studier på allvar och öppna sig för att tjäna kyrkan och det samhälle som de var en del av. Hon visade även omsorg för fattiga och äldre personer.

Bland andra initiativ startade hon med en läkarvän en resande vårdcentral: de åkte från hus till hus i de mest eftersatta stadsdelarna och erbjöd de människor som bodde där vårdupplysningar och försåg dem med läkemedel gratis. Hon hjälpte bönder att få kulturell och yrkesmässig bildning. De bodde i bergiga och isolerade områden och hade ofta inte den mest grundläggande utbildningen.

Guadalupe hade ett stort hjärta och en stark karaktär, som hon försökte behärska genom att sträva efter att uttrycka sig med takt och mjukhet. Hennes kristna optimism och vanliga leende lockade andra, och hennes glädje uttrycktes ofta i sånger, även om hon inte sjöng särskilt bra. Beatriz Gaytán, en historiker, berättar: "när jag tänker på henne hör jag, trots den tid som förflutit, hennes skratt. Guadalupe var ett ständigt leende: välkomnande, älskvärt, enkelt."

Under åren i Mexiko var hon en av initiativtagarna till Montefalco, en bosättning från kolonial tid, som då var i ruiner och som idag innesluter ett kongresscenter, ett reträtthus och två skolor: Montefalco och Peñón.

År 1956 flyttade hon till Rom för att arbeta nära den helige Josemaría i ledningen för Opus Dei. Det året märktes de första symptomen av en

hjärtsjukdom och hon var tvungen att opereras i Madrid. Trots den goda återhämtningen blev hjärtsjukdomen värre och hon var tvungen att flytta tillbaka till Spanien.

Han återupptog sin akademiska verksamhet och började forska på eldfasta isoleringar och värdet av askan efter rishöljet för dem. Detta arbete vann Juan de La Cierva-priset och resulterade i en doktorsavhandling som hon försvarade den 8 juli 1965. Samtidigt undervisade hon i kemi vid Ramiro de Maeztugymnasiet två årskurser, och vid Escuela Femenina de Maestría industrial, där hon blev biträdande rektor de kommande tio åren.

Från 1968 deltog hon i planeringen och genomförandet av Centrum för studier och forskning av hushållsarbete (CEICID), som hon

kom att bli biträdande rektor för
men även lärare i textilkemi.

De som arbetade med henne kom
ihåg att hon var mer förstående än
krävande av sin omgivning, och de
såg att hon var i Guds närvaro hela
dagen: Guadalupe visste att han och
jungfru Maria älskade henne. Hon
gjorde korta besök till tabernaklet
när hon hade möjlighet och talade
där ensam med Jesus. Hon tänkte på
sina elever när hon förberedde sina
genomarbetade lektioner. Hon hade
många vänner som hon ägnade sin
tid och sina bästa förmågor åt utan
att för den skull försumma dem som
levde med henne, som hon brydde
sig om med stor tillgivenhet.

Trots sin hjärtsjukdom klagade inte
Guadalupe och ville inte att
tröttheten efter promenader,
trappor, etc skulle märkas. Hon
kämpade för att lyssna med intresse

på andra, ville gå obemärkt förbi och försökte leda in samtalet på andra.

År 1975 beslutade läkarna att det bästa alternativet var att operera henne och hon lades in på kliniken som tillhör Navarrauniversitetet. Den 1 juli opererades hon. Några dagar tidigare, den 26 juni, hade grundaren av Opus Dei dött i Rom. Guadalupe tog emot nyheten med stor smärta, men med frid och glädje av att veta att han redan var hos Gud.

Inom några dagar skulle hon möta sin egen död med frid: även om resultatet av operationen var tillfredsställande, drabbades hon under återhämtningen av en plötslig andningssvikt. Hon avled den 16 juli 1975, högtiden för Jungfru Maria av Carmen. Den 5 oktober 2018 flyttades hennes kvarlevor från Pamplona till Oratorio del Caballero de Gracia i Madrid.

Hon saligförklarades den 18 maj 2019 i Madrid i en mäsä som firades av kardinal Giovanni Angelo Becciu, prefekten för Kongregationen för helgonförklaringar. Guadalupes minnesdag är den 18 maj, årädagen av hennes första kommunion.

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/kort-biografi-over-guadalupe/>
(2026-03-14)